

Glædelig Purim – og en ond bombehandling

Af Kai Kjær-Hansen

Ami Ortiz, 15-årig søn af en messiansk-jødisk familie i Ariel på Vestbredden, havde set frem til at fejre Purimfesten torsdag den 20. marts om aftenen. Det gik meget anderledes, idet han blev genstand for en ond bombehandling, der nær havde kostet ham livet.

Purim fejres med god mad og vin og med en vis karnevalsstemning til minde om begivenheder, der er beskrevet i Esters Bog, hvor dronning Ester og Mordokaj vinder over den onde Haman. Denne aften kæmpede læger og sygeplejersker for Amis liv.

I løbet af dagen var der blevet lagt en pakke uden for familien Ortiz' lejlighed. På pakken stod der "Happy Purim". Den blev bragt ind i lejligheden af en hushjælp. Da Ami pakkede gaven op, viste det sig, at den indeholdt

en bombe, som sprang. I kritisk tilstand blev han bragt til hospitalet.

På billedet kan man se, hvordan lejligheden blev raseret. Biler parkeret uden for lejligheden

fik ruderne knust. Ikke underligt, at lægerne kalder det et mirakel, at Ami overlevede.

Hvem der står bag denne onde handling, er endnu ikke opklaret. Amis far, David Ortiz, er en kendt messiansk jøde, der både arbejder blandt jøder og muslimer. Han har tidligere fået dødstrusler. Det er således endnu ikke opklaret, om det er radikale muslimer eller radikale jøder, der står bag denne modbydelige handling.

Hændelsen er naturligvis blevet dækket i israelske og internationale medier. David Ortiz har gjort indtryk ved offentligt at udtrykke, at også med hensyn til denne familie-tragedie, må tilgivelsen råde.

David Ortiz - Ami's far - i sorg: "Tilgivelsen må råde - også i denne sag..."

Den messianske bevægelse i Israel har støttet familien. I bevægelsen fornemmer man en øget aktivitet imod messianske jøder, uanset hvem der står bag Purimbomben.

For Ami bliver fremtiden svær – ikke blot ved kommende fejring af Purimfesten, men hele livet.

Israel 60 år - og mistede liv

Af Kai Kjær-Hansen

Forud for Yom Ha'atzmaut, uafhængighedsdagen, går Yom Hazikaron, Israels nationale mindedag for faldne soldater og ofre for terrorisme. At Yom Hazikaron er placeret dagen forud for Yom Ha'atzmaut, er et smukt udtryk for bevidstheden om, at frihed og selvstændighed har kostet – og stadigvæk koster – ofre og liv.

Staten Israel er en demokratisk stat baseret på jødiske værdier. I Uafhængighedserklæringen siges det bl.a., at staten Israel "vil fremme landets udvikling for alle sine indbyggere; den vil basere sin eksistens på læren om frihed, retfærdighed og fred, således som de hebraiske profeter har belært os; den vil skabe fuldstændig social og politisk ligeberettigelse for alle sine borgere uden hensyn til race, tro eller køn; den vil garantere den fulde frihed for tænkning og tro, opdragelse og kultur; den vil beskytte de ophøjede og ukrænkelige heligdomme og alle religioners helige steder, og den vil slutte sig til principperne i De Forenede Nationers frihedsbrev."

På Yom Hazikaron mindes de omkring 25.000 personer, der er faldet i krig eller er blevet ofre for terrorisme.

Mistede i krig - og ved abort

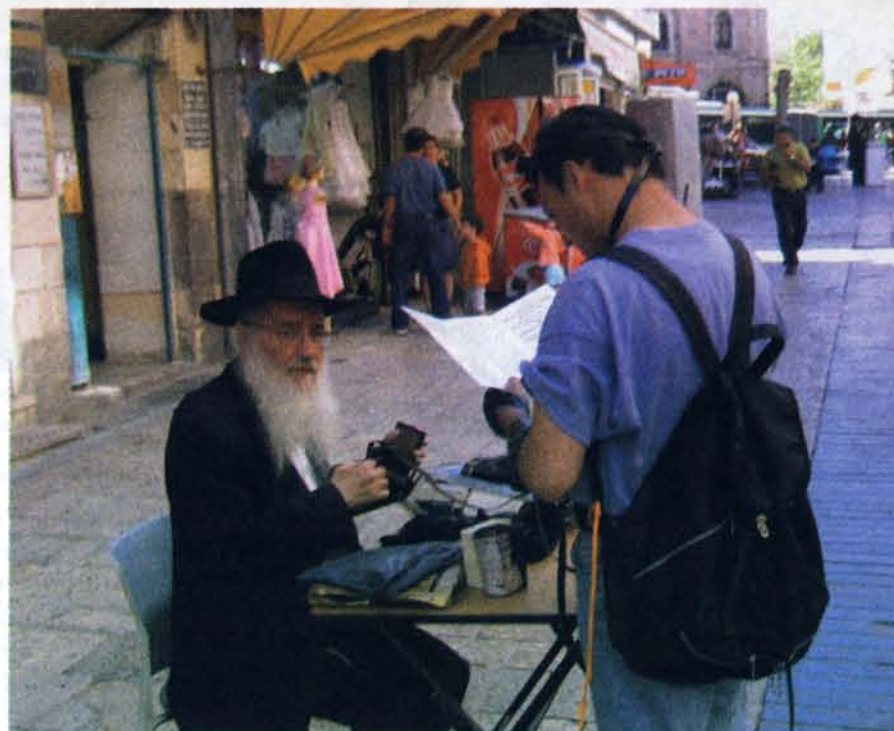
Dette tal på 25.000 svarer til omkring halvdelen af de aborter, der årligt foretages i Israel i dag.

En sådan sammenligning turde jeg ikke som ikke-jøde fremkomme med på egen hånd. Men den indgår i debatten i Israel.

I pressemeddelelser fra Israel lyder det, at Israels overrabbinat d. 24. december 2007 udtalte, at abort "er en alvorlig synd". Og ikke nok med det, men denne alvorlige synd "forhæler Messias' komme".

Lederen af antiabort-organisationen Efrat, dr. Eli Shusheim, havde forinden fremlagt det statistiske materiale for overrabbinatet: Hvert år udføres der over 50.000 aborter i Israel, hvoraf kun 20.000 er lovlige.

På Efrats hjemmeside nævnes samme tal, og det hævdes: "Mange af disse aborter kunne forhindres, hvis blot kvinden fik en basal social og økonomisk

Ortodoks jøde tilbyder anden jøde at anlægge bederemme i centrum af Jerusalem på Yom Ha'atzmaut.

støtte. Alene sidste år reddede Efrat livet for 1806 jødiske børn i Israel. Hvis vores budget havde været dobbelt så stort, kunne vi have reddet dobbelt så mange børn."

Og nederst på hjemmesiden kan følgende læses:

Sidste år skete dette i en gennemsnitsuge i Israel:

- 9 mennesker blev dræbt i trafikuheld
- 1 israeler blev myrdet af terrorister
- over 900 spædbørn mistede livet ved abort, hovedsagelig pga. økonomiske forhold!

Tilsvarende toner lyder fra Be'ad Chaim (Prolife), den messiansk-jødiske antiabort-organisation i Israel. I Mishkan (nr. 49, 2006, s. 71) skrev Sandy Shoshani bl.a.: "Det skønnes, at der siden 1948 er aborteret mere end 2 millioner spædbørn i Israel. . . Hvis disse to millioner børn var blevet født i stedet for at blive aborteret, ville det ømtålelige demografiske problem i forhold til araberne ikke eksistere."

Henvisningen til demografien får næppe tilhængere af abort til at skifte standpunkt. Og sekulariserede jøder, der ikke i forvejen lever i håbet om Messias' komme, kerer sig næppe om overrabbinatets advarsel om, at de ved abort forsinker Messias' komme.

Ved at legalisere abort – inden for vedtagne rammer – ligner staten Israel, der ellers bygger på jødiske værdi, en lang række stater, der

bygger på kristne værdier og også har legaliseret abort. Staten Israel er således hverken værre eller bedre på det punkt.

En del af demokratiet

Tallene er rystende, men det nytter ikke at ignorere virkeligheden. Om vi kan lide det eller

ej: Abort er på en eller anden måde blevet en del af demokratiet i den vestlige verden, det demokrati som vi ikke vil undvære, og som vi har brug for i en lang række andre tilfælde. Så på en eller anden måde er vi låst fast. Hvordan vi end vil begrunde det, så vil de færreste abortmodstandere, selv om de mener, at abort er mord, kunne støtte fx det lovforslag, som det ultraortodokse Shas parti fremlagde i 1997, og som ville give mulighed for at retsforfølge udøvere af abort for overlagt mord.

Og hvorfor vil man ikke kunne det? Fordi man har anerkendt, at det ikke går an at styre verden ud fra et teokratisk tankesæt. Næste offer ville måske blive bøsser og lesbiske. Og næste igen måske messianske jøder og forbud mod deres virksomhed i Israel. Det er tankevækkende, at når nogle har forsøgt at begrænse deres virk-

somhed og ytringsfrihed i Israel ved lovgivning, er dette ikke blevet vedtaget i Knesset, netop fordi det ville være i modstrid med demokratiets principper.

Intet tyder på, at demokratier i den vestlige verden, inklusive staten Israel, i nævneværdigt omfang vil lave om på abortlovgivningen. Sådan er virkeligheden. Men det betyder ikke, at pro-lifeforkæmpere skal resignere. Ortodokse jøder, messianske jøder og kristne, som i denne sag i bund og grund baserer deres synspunkt på samme bibelske-jødiske værdier, har stadigvæk en profetisk rolle at spille. Ved deres indsats frelser de liv, ikke så mange som de gerne ville, men dog nogle. Og de rækker hånden ud til dem, der engang valgte abort og nu lever med smerten over denne beslutning, og forsøger at give nyt håb – og liv – til sådanne.

Som ven af staten Israel kan jeg ønske tillykke med de 60 år. Dette tillykke indebærer ikke en blind støtte til alt, hvad der foregår i Israel. Men jeg er glad for, at staten Israel ikke er et teokrati, men et demokrati. Mellem ethvert demokrati og troen består et spændingsforhold.

Israel 60 år – drøm og virkelighed

Drøm og virkelighed svarer ikke altid til hinanden. Her et par udtalelser af jøder forud for fejringen af Israels 60-års jubilæum.

Ron Pundak, søn af Herbert Pundik, mangeårig redaktør af dagbladet Politikken, skriver i april-nummeret af Magbit, der udgives af Den Danske Israelindsamling, følgende om situationen i Israel:

"Vi står ved en historisk korsvej, og hvis vi ikke overvejer vores næste skridt nøje, kan det få katastrofale følger for det utrolige projekt, der hedder Israel. Den traditionelle zionismes idealer skal revideres. Projektet kan kun lykkes på længere sigt, hvis der opnås fred. Besatte områder og fred

og bosættelser og fred er modstridende begreber. Valget står mellem fortidens zionisme, hvis grundlag er dominans og bosættelse, og fred, hvis grundlag er en løsning af det israelsk-palæstinske problem ved hjælp af en entydig model, der baserer sig på to lande til to folk."

Arthur Arnheim afslutter sin artikel "Revolutionen", trykt i maj-nummeret af det jødiske tidsskrift Goldberg, på følgende måde:

"Alle revolutioner har en 'messiansk' målsætning, skabelsen af tusindårsriget, hvor alle lever i

fred og fordragelighed. Ingen ideologisk baserede revolutioner har kunnet indfri dette strålende mål. Men som regel skaber revolutionære omvæltninger, på godt eller ondt, nye livsbetingelser for mennesker. Den zionistiske revolution skabte nye livsbetingelser for det jødiske folk. Men som ved en hvilken som helst anden revolution, der bedømmes 60 år efter, viser det sig, at der ikke til hver en tid og for alle er overensstemmelse mellem idealer og realiteter."

kk-h

Dagen efter Uafhængighedsdagen: Premierminister Olmert under anklage for at have taget imod bestikkelse.

Kan det være farligt at bære et israelsk flag i Israel?

Ikke mindst i forbindelse med fejringen af Uafhængighedsdagen vajer i massevis af det blå-hvide israelske flag i gaderne i Jerusalem. Nogle bruger flaget som et slags sjal. En lille gruppe ultra-ortodokse jøder er – hvor mærkeligt det end lyder – imod det israelske flag, fordi de er imod staten Israel.

Det kom en 60-årig jøde til at føle på egen krop på mindedagen over Israels faldne soldater.

På Yom Hazikaron – mindedagen – lyder en sirene i to minutter, hvor det forventes, at man står stille og mindes de faldne. Den 60-årige mand – med kippa på hovedet – befandt sig i et kvarter i Jerusalem, som er beboet af ultra-ortodokse jøder. Da sirenen lød, iførte han sig flaget og stod stille, hvorefter han blev overfaldet af en gruppe ultra-ortodokse jøder, som kastede ham til jorden og forsøgte

at tage flaget fra ham. Snart efter kom politiet og reddede manden, idet de brugte peberspray mod overfaldsmændene.

Overfaldsmændene tilhører en lille gruppe af anti-zionistiske jøder, som af religiøse grunde er imod staten Israel. De er af den opfattelse, at staten Israel er et makværk, som egentlig forhindrer eller forsinker Messias' komme. Derfor er der ikke noget at fejre, når de fleste andre jøder fester over statens Israels selvstændighed. Derfor vajer det israelske flag ikke i deres kvarterer.

Og derfor standser man ikke op og mindes Israels faldne soldater og ofre for terror, når sirenen lyder på Yom Hazikaron, men fortsætter de aktiviteter, man er i gang med eller, som i dette tilfælde, går til angreb mod en anden jøde.

kk-h

I året for staten Israels 60-års jubilæum ser vi gennem en række artikler på, hvordan tingene udviklede sig for Jesus-troende jøder og de kristne missionærer i Palæstina omkring 1948.

2

En del kristne missionærer valgte at forlade Palæstina forud for staten Israels oprettelse den 14. maj 1948. Nogle messianske jøder var dybt frustrerede over dette og betragtede det som udtryk for mangel på tro til, at Gud kunne bevare dem. Men der var også protestantiske missionærer, der forblev i Jerusalem, blandt dem Hannah Hurnard. Hvordan hun fandt vished om, at hun skulle forblive blandt jøderne, fortæller hun i bogen *Watchmen on the Walls* (Vægtene på murene).

JEG SKAL IKKE DØ, MEN LEVE

Af Kai Kjær-Hansen

Det britiske missionselskab Church Mission to Jews havde sit hovedkvarter i Christ Church, lige inden for Jaffa-porten, i den arabiske zone. Missionshospitalet på Prophets Street lå i den jødiske zone. I begyndelsen af foråret 1948 blev det overdraget til de jødiske myndigheder, og størstedelen af den britiske hospitalsstab var rejst til England.

Andre af selskabets missionærer kunne selv vælge, om de ville forblive i Jerusalem, som alle – i april måned 1948 – vidste snart ville blive en krigszone. Nogle blev i Christ Church, men tre af selskabets missionærer fik tilladelse til at bo i lægeboligen lige ved siden af hospitalet i den jødiske zone.

Hannah Hurnard var en af dem. Om hvordan hun omkring den 10. april 1948 blev overbevist om, at hun skulle forblive i Jeru-

salem, fortæller hun her. Veninden Lilly – om man vil frøken Salme 118,17 – hjalp hende.

Hannah Hurnards beretning

Et par dage efter at vi var enedes om denne plan, [nemlig at Ronald, Ruth og jeg skulle bo i den jødiske bydel] gik jeg en eftermiddag hen til Lilly, som boede på den amerikanske kirkes område nær ved hospitalet. Det var en af de fredag eftermiddage, hvor vi plejede at mødes for at bede sammen; vi gjorde hvad vi kunne for ikke at lade noget komme i vejen for dem. Hun var jødekristen og fortalte mig, at en af de ledende missionærer netop havde været hos hende og fortalt, at han igen var blevet advaret om, at alle jødekristerne skulle forlade den jødiske zone. Selv om de blev, ville de ikke få del i rationerne, og man ville behandle dem som mistænkte. Han havde indtrængende bedt hende om at rejse, mens der stadig var mulighed for det.

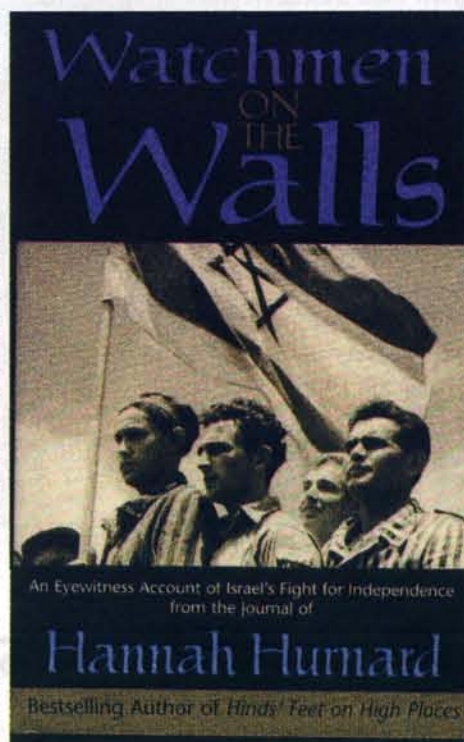
Personerne, der nævnes i denne artikel og beskrives i Hurnards bog, blev i den jødiske del af Jerusalem, da Uafhængighedskrigen brød ud den 15. maj 1948

Miss Lilly og Salme 118,17

Det var i sandhed et frygteligt slag. Hvis min nære ven og bedepartner Lilly rejste, ville jeg i sandhed føle mig forladt. Behøver jeg virkelig at blive tilbage lukket inde på dette forfærdelige jødiske sted uden hende? (For Ruth og Ronald var nye, uprøvede venner, og jeg var på dette tidspunkt ikke klar over, hvilke herlige venner Herren havde givet mig.) Jeg følte, at ingen kunne tage hendes plads og kunne ikke lade være med at fælde nogle meget bitre tårer, da hun fortalte mig disse nyheder, for hun havde følt, lige så stærkt som jeg gjorde, at Herren bad hende om at blive.

Lilly var selv meget splittet over hele denne situation. Trods advarslen troede hun stadig på, at det var Herrens vilje, at hun skulle blive tilbage som et vidne, medmindre han på en eller anden måde gjorde det fuldstændig klart, at hun havde taget fejl af hans kald til hende. Men det havde på den anden side været så klart, at hun ikke mente, at hun burde lade nogen menneskelig advarsel skræmme hende til ulydighed.

Hun sagde til mig: "Gud har talt til mig så meget gennem Salme 118 og især dette løfte i vers 17, da jeg veg tilbage for farer, for jeg er bange: 'Jeg skal ikke dø, men leve og fortælle om Herrens gerninger'." Vi sad på hendes værelse og kæmpede sammen mod fjendens angreb, og så bad vi. Vi var som forskræmte små børn; vi klyngede os til Herren og bad ham om ledelse og kraft til at gøre hans vilje, selv om vi følte, at vi ikke magtede det.

Mrs. Gibson og Salme 116,15

Det er sandt, at hans får kender hans røst. Vi kan trygt stole på, at han vil lede os og ikke lade os tage fejl, hvis vi virkelig ønsker at gøre hans vilje. Vi forstod efterhånden og skulle senere komme til at erfare, at han endog midt under belejringen af Jerusalem kunne lade os ligge i grønne enge og lede os til det stille vand. Som John Bunyan siger: "Vor Herre viser kærlig medfølelse med dem, der er bange." Det gælder også dem, der lider af en meget livlig fantasi. Han ved lige hvordan han skal hjælpe sine børn.

Mrs. Gibson, en af de to amerikanske missionærer, der var forblevet i det jødiske Jerusalem, og som Lilly havde flyttet ind

hos, fortalte os lang tid senere, at da hun hørte, hvilket trøstende løfte Gud havde givet os, at vi ikke skulle dø, men leve, at hun havde bedt ham om at give hende et trøstende ord om hans beskærmelse. Da hun senere åbnede sin bibel, var de første ord, hendes øjne faldt på: "Kostbar i Herrens øjne er hans frommes død" (Sl 116,15; gl. overs.). "Jeg vidste da," sagde hun, "at jeg ikke måtte insistere på min sikkerhed, men endog være rede til at dø, hvis jeg på den måde kunne være hans vidne og opfylde hans vilje." Sådan som han ser, vi kan bære det, giver han os sit personlige ord og styrker os til at følge ham.

I begyndelsen af 1950'erne blev det tidligere missionshospitalet, hvor Hannah Hurnard boede, omdannet til international skole. Børn af skiftende danske præstefamilier har gået i skole her.